

انتی‌فدای امریکائی برای غزه: چه انتظاری بایست داشته باشیم؟

ترجمه: میر عبدالرحیم عزیز

اعتراضات وسیع در ده‌ها پوهنتون ایالات متحده را نمیتوان به یک گفتگوی خاموش کننده و گمراه کننده درباره یهود ستیزی تقلیل بخشید.

هزاران محصل امریکائی در سراسر کشور به منظور نفرت عمیق از یهودیان، تظاهرات نمی نمایند که آینده و امنیت خود را به خطر مواجه سازند. آنها این عمل را در رد کامل و خشم قابل توجه نسبت به کشتار دسته جمعی توسط دولت اسرائیل علیه فلسطینیان بی دفاع در غزه انجام می دهند. آنها خشمگین هستند زیرا حمام خون در نوار غزه که در روز ۷ اکتوبر آغاز شد، به طور کامل توسط دولت ایالات متحده تأمین مالی و حمایت میشود. این اعتراضات گسترده در ۱۷ اپریل در پوهنتون کلمبیا آغاز شد و سپس تمام جغرافیای ایالات متحده، از نیویورک تا تکزاس و از کارولینای شمالی تا کالیفرنیا را در بر گرفت. این اعتراضات از نظر ماهیت و شدت با تظاهرات ضد جنگ در ایالات متحده علیه جنگ ویتنام در دهه ۱۹۶۰ و ۷۰ مقایسه می شود.

حینیکه مقایسه یک عمل به جاست، توجه به تنوع قومی و وسعت اجتماعی در اعتراضات فعلی بسیار با اهمیت است. در بسیاری از پوهنتون‌ها، محصلان عرب، مسلمان، یهودی، سیاهپوست، بومیان امریکا و سفید پوست شانه به شانه با هم‌تایان فلسطینی خود در موضع واحد علیه جنگ ایستاده اند.

انگیزه هیچ یک از آنها ترس از فرستادن آنها برای جنگ در غزه نیست، طوریکه در واقع برای بسیاری از محصلان امریکائی در دوران جنگ ویتنام چنین بود. در عوض، آنها ماحول یک مجموعه مشخص از اولویت‌ها متحد شده اند: پایان دادن به جنگ، پایان دادن به حمایت ایالات متحده از اسرائیل، پایان دادن به سرمایه‌گذاری مستقیم پوهنتون‌های آنها در اسرائیل و به رسمیت شناختن حق اعتراض آنها. این

آرمان گرایی نیست، بلکه انسانیت در بهترین لحظاته‌اش است. با وجود بازداشت های دسته جمعی که از کلمبیا آغاز شد و خشونت مستقیم علیه معترضان مسالمت آمیز در همه جا، جنبش صرف قوی تر شده است. از جانب دیگر، سیاستمداران امریکائی از جو بایدن رئیس جمهور امریکا شروع، معترضان را به یهود ستیزی متهم کردند، بدون اینکه هیچ یک از خواسته های معقول و مورد حمایت جهانی شان را بپذیرند. بار دیگر، نهاد های دموکرات و جمهوری خواه در حمایت کورکورانه از اسرائیل ایستادند.

بایدن "اعتراضات یهود ستیزانه" را محکوم کرد و آنها را "مذموم و خطرناک" توصیف نمود. چند روز بعد، مایک جانسون، رئیس مجلس نمایندگان ایالات متحده با استفاده از کلماتی که برای کشوری که ادعای پذیرش دموکراسی، احترام به آزادی بیان و حق اجتماع دارد، به ندرت مناسب است، از پوهنتون (کلمبیا) بازدید کرد. او اظهار داشت که "ما اجازه نمیدهیم که تنفر و یهود ستیزی در پوهنتون های ما رشد کند. من با همکاران خود اینجا هستم و همه تقاضا داریم که اگر رئیس پوهنتون منوچی شفیق نمیتواند به زودی نظم را تأمین نماید، استعفا دهد."

هر چند که شفیق قبلاً همراه بود، زیرا در هیئتی قرار داشت که از اداره پولیس نیویورک خواسته بود تا معترضان را سرکوب کند و آنها را هم خلاف واقعیت به یهودستیزی متهم کرد. رسانه های جریان اصلی ایالات متحده به سردرگمی و اطلاعات نادرست در مورد دلایل اعتراضات کمک کرده اند.

وال استریت ژورنال بار دیگر به نویسندگانی مانند استیون ستالینسکی اجازه داد تا شهرت فعالان جوان برای عدالت را به خاطر جرأت انتقاد از نسل کشی وحشتناک اسرائیل در غزه لکه دار نماید. او مدعی شد که حماس، حزب الله، حوثی ها و دیگران فعالان را در امریکا و سراسر غرب پرورش میدهند. بنابراین، یک بار دیگر گفتگوی انتقادی در مورد حمایت ایالات متحده از نسل کشی را به مسیرهای عجیبی و غیرمستند سوق داد.

ممکن است نویسندگان نهاد های ایالات متحده بخواهند خود و خوانندگان خود را گول بزنند، اما حقیقت این است که نه حزب الله و نه "استخدام کنندگان" حماس در پوهنتون های آیوی لیگ امریکا فعال هستند، جایی که جوانان اغلب برای تبدیل شدن به رهبران دولت و شرکت های بزرگ آماده میشوند. تمام این انحرافات فکری برای جلوگیری از تغییر غیرقابل انکار در جامعه امریکائی است، تغییری که نوید یک تحول نمونه ئی طولانی مدت در بینش عمومی نسبت به اسرائیل و فلسطین را میدهد.

سال ها قبل از جنگ کنونی، امریکائی ها نظرات خود را در مورد اسرائیل و به اصطلاح "روابط خاص" کشورشان با تل ابیب تغییر داده اند. دموکرات های جوان این جریان را رهبری کرده اند که میتوان آن را در میان افراد مستقل و تا حدودی در جمهوری خواهان جوان نیز مشاهده کرد.

بیانیه ای که ادعا می کند "همدردی در شرق میانه اکنون بیشتر با فلسطینی ها است تا اسرائیلی ها" در گذشته غیرقابل تصور بود. اما این یک امر عادی است و آخرین نظرسنجی ها در مورد این موضوع، همراه با کاهش محبوبیت بایدن، همچنان این واقعیت را تأیید می کند. نسل های مسن تر سیاستمداران امریکائی که بر اساس حمایت بی قید و شرط خود از اسرائیل شغل های خود را ساخته و ادامه داده اند، با واقعیت جدید سراسیمه گشته اند. زبان آنها مغشوش و پر از دروغ است. با این حال، آنها مایلند تا آنجا پیش بروند که یک نسل کامل از مردم خود - رهبران آینده امریکا - را بدنام کنند تا خواسته های دولت اسرائیل را برآورده سازند.

بنیامین نتانیاهو، صدراعظم نظام صهیونیستی در بیانیه ای تلویزیونی ۲۴ اپریل، معترضان را "افراد یهودی ستیز" توصیف کرد که "پوهنتون های پیشرو را تسخیر کرده اند" و مدعی شد که معترضان مسالمت آمیز خواستار "نابودی اسرائیل" هستند. سخنان او باید همه امریکائی ها را، صرف نظر از سیاست و ایدئولوژی آنها، خشمگین می کرد. در عوض، سیاستمداران امریکائی بیشتری آغاز به گفتار طوطی وار از سخنان نتانیاهو کردند. اما فرصت طلبی سیاسی نه تنها در آینده دور، بلکه در هفته ها و ماه های آینده، بالاخص در آستانه انتخابات ریاست جمهوری، یک عکس العمل ایجاد خواهد کرد.

میلیون ها امریکائی به وضوح از جنگ، از وفاداری دولت شان به یک کشور خارجی، از نظامی گری، خشونت پولیس، از محدودیت های بی سابقه آزادی بیان در ایالات متحده و موارد دیگر خسته شده اند. جوانان امریکائی که به منافع شخصی یا توهّمات تاریخی و معنوی نسل های قبل وابسته نیستند، اعلام میدارند که "دیگر بس است." آنها بیشتر از شعار دادن و قیام با یک صدا، خواهان پاسخگوئی، مسئولیت اخلاقی و قانونی و پایان فوری جنگ هستند.

حال که دولت امریکا هیچ اقدامی انجام نداده است و در واقع به تغذیه ماشین جنگی اسرائیل در یورش خود به میلیون ها فلسطینی ادامه میدهد، این محصلان شجاع خود شان اقدام می نمایند. این یقیناً که یک لحظه برگشت و هیجان آور در تاریخ ایالات متحده است

